

1. Hogyan találkoztál először a vízilabdával, és hogyan jött a gondolat, hogy ezt a sportot választod?

- Kicsi korom óta része az életemnek ez a sport. A családban többen is vízilabdáztak előttem, így nem volt kérdés, hogy egyszer én is kipróbálom. 9 éves voltam, amikor a bátyám levitt az első vízilabda edzésekre Sopronba. Ekkor még 4 sportot űztem egyszerre, de végül a vízilabda mellett tettem le a voksomat. Szerettem úszni, de egy idő után hiányzott belőle egy kis játék, változatosság. Két bátyám mellett nem volt kérdés, hogy harciasabb, csapatsportot választok.

2. Emlékszel az első edzéseidre? Milyen érzések maradtak meg esetleg?

- Az első edzéseimen megismerkedtünk a labdával, a taposás fogalmával, tetszett, hogy nem csak faltól falig úszunk, hanem sokat játszunk, passzolunk. Jó volt nem egyedül edzeni, hanem társakkal. Ma már több, mint 13 év aktív vízilabda játékos múlt után tudom, hogy a vízilabda nem csak a játékról szól, de nem bántam meg, hogy ezt a sportot választottam.

3. Van esetleg példaképed a vízilabda világában, és ha igen, akkor miért pont ő?

- Sok neves vízilabdázó, világbajnok, olimpiai bajnok edzőm volt, akikre felnéztem, de egyértelműen a bátyám az, akire a vízilabdázásban a mai napig példaképeként tekintek. Barni miatt kerültem ebbe a sportba, nagyon sokat tanított nekem a vízben és a parton is. Sokat jártam a meccseire, ahol ellestem meghatározó mozdulatait, de ha kellett ezeket a nyári szünetben mindig meg is mutatta néhány víz alatt töltött pillanattal egybekötve. Hiszen mégis csak a kishúga vagyok. 😊 A legnagyobb közös pont, hogy mind a ketten vidékről egy kis uszodából indultunk el és felnőtt első osztályban tudtunk játszani, országos bajnokságokat nyerni. Ez rengeteg lemondással járt, nagyon sok vonaton töltött órát kellett megtennünk, amit nehéz elmesélni, aki végigcsinálta tudja, hogy miről beszélek. A sportban hasonló utat bejárva, még összetartóbb testvérek lettünk.

4. Milyen emlékeket őrzöl a Soproni vízilabdás éveidből?

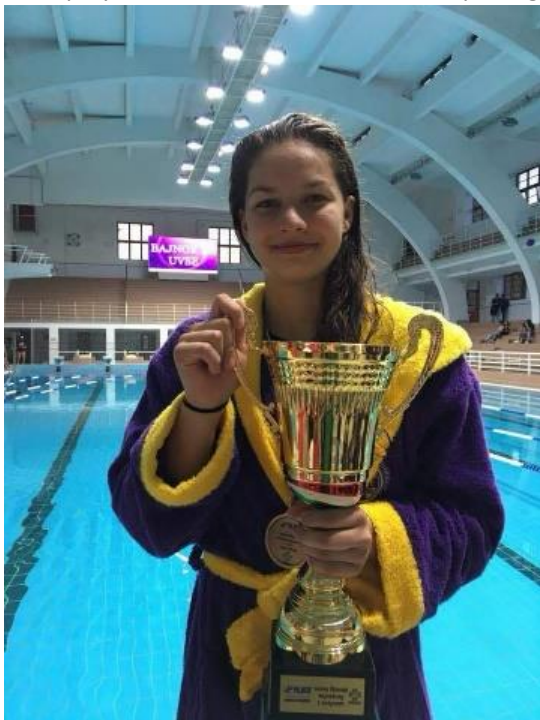
- Sopronban fiú csapatban nőttem fel. Hamar megedzőttem, a csajozós szövegekből. 😊 Viccet félretéve teljesen más közeg volt fiúkkal felnőni. Sokat adott a személyiségemnek, sokkal kitartóbb lettem. Szerettem Sopronban edzeni, a mai napig a soproni uszodát tartom hazai pályának.

5. Kik voltak az edzőid, hogyan emlékszel vissza rájuk?

- Nagyon sok edzőm volt 14 év alatt, így nem szeretnék kiemelni senkit. Minden edzőmnek nagy szerepe volt az életemben, hiszen egy játékos próbál felnézni arra az emberre, aki a parton áll. Egy biztos, egy sportoló életében a szülők mellett a legnagyobb feladata az edzőnek van. Én minden edzőmtől sokat tanultam, van, akinek pozitív szavai, gondolatai a mai napig a fejemben vannak és a mindennapi életben is hasznosítom.

6. Hogyan jött a lehetőség, hogy igen komoly, és nagy múltú egyesületeknél próbáld ki magad?

- 2013 nyarán a testvérem meccsére mentem fel Budapestre a Margitszigetre. Már azon a nyáron elkezdtem az alapozást az UVSE csapatánál, szintén vegyes csapatban. Az akkori edzőim felkeresték a szüleimet, hogy igazoljak át az UVSE lány csapatába. 2013/2014-es szezonban a soproni fiúk mellett, már az országos leány gyerek bajnokságban is játszottam, ahol első helyen végeztünk. Így indult el 8 éves pályafutásom az UVSE Vízilabda Sportegyesületben. A sport terén a legsikeresebb szezon

számomra a 2018/2019-es szezon volt, ahol tagja voltam a Női Magyar Kupa győztes, a Női Országos Felnőtt OB1 bajnok, OB1/B-s bajnok és az Ifjúsági magyar bajnok csapatainak. A mai napig sokat köszönhetek Kati néninek és Mackó bácsinak, akik hittek bennem, nélkülük nem lettem volna vízilabdázó. Nem szeretném azt sem kihagyni, hogy a szüleim támogatása és kitartása nélkül nem lett volna lehetőségem ilyen szinten vízilabdázni! Azokban az években volt, hogy reggel Budapesten játszottam délután pedig már Balatonon szálltam vízbe a fiúkkal. A szüleim nem ismertek lehetetlent. Az érettségi évére már 3 éve OB1-ben játszottam, amikor Tatabányára igazoltam, majd több megkeresést is kaptam. Játszottam Szegeden, 2 évet Győrben, ahol le is diplomáztam, majd visszatértem Tatabányára.

7. Mit gondolsz, miben különböznek a mindennapok egy kisebb, és egy nagyobb egyesület életében?

- Egy nagyobb egyesületben már kicsi korban kialakul a versenyhelyzet. Az edzéseken többen vagyunk és mindig van kimaradó játékos, aki nem tud részt venni a meccseken. Emiatt mindenki

sokkal jobban hajt, hogy ne maradjon ki. Szeretne jobb és jobb lenni. Míg egy kisebb egyesületben sokszor sokkal kisebb korosztályt is bevonnak, hogy egy csapat kerek egész legyen. Ami még különbség lehet az a medence felület, ami rendelkezésre áll az egyesületeknek. Sopronban hatalmas lendületet adhat az új uszoda a vízilabdának.

8. Tartod esetleg a kapcsolatot a régi csapattársaiddal, edzőiddel?

- A vízilabda nagyon sok ismerőst, barátot adott. Van, akivel a mai napig járunk egymással bulizni, havonta találkozunk és ott folytatjuk a beszélgetéseinket, ahol abbahagytuk. A soproni uszodában ismertem meg jelenleg is aktívan vízilabdázó szerelmemet, Bencét, akivel lassan már öt éve egy párt alkotunk. Így bátran mondhatom, hogy a vízilabdának sokat köszönhetek.

9. Mit gondolsz, hogy mik azok a tulajdonságok, amiket a lehető legjobban fejlesztenie kell egy fiatal sportolónak, hogy sikeressé váljon?

- 2 szóval: HIT és MUNKA. Azt gondolom a sok edzés, iskola mellett nagyon fontos, hogy foglalkozunk a mentális egészséggel is. Hiszen nem mindegy, hogy szeretjük-e azt, amit csinálunk. Mindig maximalista voltam, ami azt illeti. Edzéseken mindig próbáltam a maximumot adni, még akkor is, amikor nehéz napjaim voltak. Az iskolában a 4-est már rossz jegynek fogtam fel. Sokszor a vonaton is tanultam, vagy vacsora közben, mert tudtam máskor nem lesz rá időm. Nagyon sokat köszönhetek az iskoláimnak a Berzsényi Dániel Evangélikus Gimnázium és Líceum tanárainak és az igazgatójának, illetve a Széchenyi István Egyetemnek, hogy segítségükkel komoly sikereket érhettem el ebben a sportágban.

10. Van esetleg tanácsod az igazán fiatal, a vízilabdával most ismerkedő gyerekek számára?

- Ne adjátok fel elsőre! Olykor fárasztó és nehéz ez a sport, de ott vannak a csapattársaid, akikkel az idő során egy "családdá" váltok, együtt nőtök fel, éltek meg pozitív élményeket és ez egy életen át kísér.

